BUCOVINENI ÎN VIAȚA CULTURAL-ŞTIINȚIFICĂ A ROMÂNIEI POSTBELICE (XI)

VASILE I. SCHIPOR

Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit (XI)

(*Zusammenfassung*)[*]

Die Flucht und das Schicksal der Bukowiner Flüchtlinge in Juni 1940, bzw. März-April 1944 waren sogenannte „Tabu-Themen“ in Rumänien vor den 1989er Ereignissen. Indem es die Forschungen in dieser Hinsicht weiterführt, gehört das dokumentarische Material *Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit* (XI) zu den wenigen alleinstehenden Werken, die diesen ergebnisreichen Forschungszweig gewählt haben.

Innerhalb der Beschäftigungen mit der Kulturgeschichte im allgemeinen, aber auch mit der Literatur- und Sozialgeschichte insbesondere, ergänzt die unterliegende Studie die bisherigen Kenntnisse durch die Forschung eines Bereiches der gegenwärtigen Geschichte, den die Forscher langer Zeit vermieden haben und der als Bestandteil des nationalen und europäischen kulturellen Patrimoniums verstanden wird.

In diesem Sinne und trotz vieler Schwierigkeiten (Zerstreuung der Bukowiner im ganzen Gebiet Rumäniens, die Auswanderung mancher von ihnen in den Okzident, die Unzuverlässigkeit einiger Quellen und der Mangel an Mitteln für Feld-, Archiv- und Bibliothekforschung, die Ablehnung oder sogar die Angst vieler Überlebenden, ihre Memoiren zu schreiben, das schwache Interesse der Nachfolger an der Familienforschung usw.) haben wir diese Studie verfasst, um sie zukünftig in einem biobibliographischen Nachschlagewerk mit alphabetisch geordneten, einer breiten Kathegorie von aus der Bukowina geflüchteten Bukowinern verschiedener Nationalitäten und Konfessionen zugänglichen Daten einzubeziehen. All das ist ein Beweis für die deutliche Präsenz der Bukowina in der kulturell-wissenschaftlichen Entwicklung des Landes durch eine hervorragende schöpferische, heute wenig bekannte und bewertete Tätigkeit.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Flucht, Vertreibung, Deportation, Ribbentrop-Molotov Pakt, europäisches Drama für mehrere Generationen, Kriegsopfer, politischer Schuld, ethnische Diskriminierung und Hass, tragische Lebenserfahrungen, extreme Situationen, Authentizität und Ausdruckskraft, Trauma und soziale Marginalisierung, Erinnerungen an die Flucht, Bewusstseinsstrom, Humanisierung einer tragischen Welt,

[*] Traducere: Ştefăniţa-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, **XXV**, *2* (51), p. 457–480, Rădăuți – Bucureşti, 2018

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Bedauern und Nostalgie der Vergangenheit, Bewahrung des tragischen Gedächtnisses der Bukowiner, Genesung der moralischen Reflektion in der Öffentlichkeit, wenig bekannte und bewertete schöpferische Tätigkeit.

Refugiul şi destinul refugiaţilor bucovineni din iunie 1940 şi, respectiv, martie – aprilie 1944, au reprezentat un teritoriu tabu în România înainte de evenimentele din 1989. După evenimentele din 1989, aceste teme încep să fie frecventate de către istorici în cadrul unor proiecte de sine stătătoare[1].

Pentru bucovineni – ca şi pentru basarabeni – înţelegerile secrete dintre Hitler şi Stalin, parafate în 1939, au avut urmări catastrofale, producând o tragedie europeană pentru mai multe generaţii.

La fel ca toţi refugiaţii din toate locurile şi din toate timpurile, refugiaţii din Bucovina sunt victime ale războiului. Evenimentele din 1940 şi 1944 au produs o schimbare brutală a destinului lor. Ei îşi părăsesc casa şi locurile natale, fugind din calea sovieticilor şi devenind „vinovaţi politic" pentru că au fugit de pe teritoriul U.R.S.S. Statutul lor de refugiaţi este o vreme incert. Vina lor politică este deseori mascată prin indicarea locului de origine: „originari din Bucovina, stabiliţi pe teritoriul R.P.R. după 1 iunie 1940"; „transfugi sau fugiţi de pe teritoriul Uniunii Sovietice"[2]. Locurile lor de rezidenţă sunt Banat, Gorj, Mehedinţi, Olt, Dolj, Teleorman, Argeş, Vâlcea, Câmpulung Muscel, Piteşti, Braşov, Bucureşti, Deva, Sibiu, Cluj, Oradea, Iaşi, Piatra-Neamţ, Gura Humorului, Câmpulung Moldovenesc, Rădăuţi, Solca, Suceava, precum şi unele localităţi rurale din preajma acestora (Caţa, judeţul Braşov; Iţcani, Costâna – Suceava; Dornești, Ţibeni – Rădăuţi, Prisaca Dornei, Vama, Vatra Dornei. Aici ei îşi reorganizează întreaga lor viaţă, depăşind nu de puţine ori trauma anilor '40 şi marginalizarea socială prin calităţile lor recunoscute: „hărnicie, obişnuinţă de a face faţă greului, simţ al echilibrului, putere de adaptare, bună organizare a gospodăriei după modelul «neamţului», solidaritate familială şi de grup".

Aparţinând unor generaţii diferite, refugiaţii bucovineni ilustrează, în bună măsură, destinul dramatic al unei întregi epoci, al provinciei lor istorice şi al ţării deopotrivă[3]. Ca şi în cazul Aniţei Nandriş[4], credinţa în Dumnezeu, cultul familiei, grija aparte pentru copii, mergând adeseori până la sacrificiul de sine, şi dragostea de ţară îi caracterizează pe refugiaţii bucovineni, ajutându-i să supravieţuiască în deceniile de după război şi să se afirme chiar în viaţa socială, economică, ştiinţifică, literară şi culturală din România.

[1] Pentru întreaga problematică a temei, vezi un tablou mai amplu în *Bucovineni în viaţa cultural-ştiinţifică a României postbelice* (I), în „Analele Bucovinei", Rădăuţi – Bucureşti, anul XVII, nr. 2 (35), iulie – decembrie 2010, p. 367–374.

[2] Conf. Ruxandra Cesereanu, *Comunism şi represiune în România. Istoria tematică a unui fratricid naţional*, Iaşi, Editura Polirom, Colecţia „Plural M", seria „Idei contemporane", 2006, p. 142–146.

[3] *Ibidem*, p. 150.

[4] Vezi Anița Nandriș-Cudla, *20 de ani în Siberia. Destin bucovinean*, Bucureşti, Editura Humanitas, 1991, 184 p. Cartea, „o capodoperă spontană şi naivă a deportării", este premiată de Academia Română în 1992 şi tradusă în mai multe limbi de circulaţie europeană.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Pentru convingerile lor politice, unii dintre refugiaţii bucovineni sunt arestaţi, condamnaţi şi închişi. Puţini reuşesc să plece în Occident, urmându-şi destinul pe drumurile anevoioase ale exilului.

Continuând preocupările menţionate mai sus (dar şi altele din literatura istoriografică a problemei), lucrarea noastră aspiră să aducă un spor de cunoaştere în istoria temei, prin explorarea unui teritoriu al istoriei contemporane, ocolit vreme îndelungată de către cercetători şi înţeles de noi ca parte integrantă a patrimoniului cultural naţional şi european. Totodată, facem precizarea că lucrarea noastră se află în intimitatea unor obiective cu semnificaţie aparte în Bucovina de astăzi: – stimularea, formarea şi consolidarea unei conştiinţe noi, moderne privitoare la valoarea patrimoniului propriu, ca parte integrantă a patrimoniului european; – apropierea de orizonturi noi de înţelegere şi interpretare a faptelor ce aparţin acestui teritoriu al istoriei noastre postbelice; – stimularea interesului pentru cunoaşterea despovărată de clişee şi stereotipuri a istoriei noastre recente; – menţinerea vie a memoriei tragediei bucovinenilor din veacul trecut şi „însănătoşirea reflecţiei morale” în spaţiul public din România de astăzi şi din vecinătăţile sale.

Gândită astfel, în pofida multor dificultăţi (risipirea bucovinenilor pe întregul teritoriu al României, migrarea unora dintre ei în Occident, precaritatea surselor şi a resurselor destinate cercetării sistematice de teren, arhivă şi bibliotecă, refuzul şi uneori chiar teama multor supravieţuitori de a-şi scrie amintirile, inapetenţa urmaşilor pentru recuperarea memoriei familiei etc.), lucrarea noastră aspiră să devină un dicţionar biobibliografic de interes, cuprinzând fişiere deschise pentru o largă categorie de bucovineni, de diverse naţionalităţi şi religii, refugiaţi din Bucovina şi ordonate alfabetic. Toate acestea ilustrează, în primul rând, „prezenţa Bucovinei în evoluţia cultural-ştiinţifică a ţării”, despre care scrie Traian Cantemir la începutul anilor ’80 din veacul trecut, printr-o remarcabilă „activitate creatoare”, astăzi insuficient cunoscută şi valorizată[5].

*

Corfus, *Ilie*. Născut la 22 iulie 1909, în localitatea Hurjuieni-Gălăneşti, din districtul Rădăuţi, în familia lui Petru şi a Ravecăi Corfus. Studii secundare la Rădăuţi şi Cernăuţi. Studii universitare la Cernăuţi (1928–1932), specializare la Varşovia, Cracovia şi Paris (1933–1936). Doctor în istorie la Universitatea din Varşovia (1935). Ilie Corfus este asistent universitar la Cernăuţi (1936–1940), conduce Seminarul de Paleografie chirilică românească de pe lângă Catedra de Istorie condusă de profesorul Ion I. Nistor.

Refugiat la invazia sovietică din vara anului 1940.

Asistent universitar al profesorului Constantin C. Giurescu la Catedra de Istoria românilor de la Universitatea Bucureşti (1940–1951), şef de lucrări la Institutul de Istorie Naţională din Bucureşti (1943–1949), conservator la Secţia de

[5] Traian Cantemir, *Dimensiuni cultural-ştiinţifice bucovinene*, cuvânt-înainte la I. Pînzaru, Petru Froicu, *Ştiinţa în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. I, Suceava, Biblioteca Judeţeană, 1982, p. 3–7.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

manuscrise a Bibliotecii Academiei Române (1943–1950), unde continuă catalogarea documentelor şi manuscriselor româneşti, precum şi a documentelor scrise în limba polonă, cercetător principal la Institutul de Istorie „Nicolae Iorga” (din 1957). Membru al Societății de Ştiințe Istorice din R. S. România.

Ilie Corfus colaborează, de-a lungul anilor, la periodicele: „«Codrul Cosminului». Anuarul Institutului de Istorie şi Limbă” de pe lângă Universitatea din Cernăuți, „Junimea literară” (Cernăuți), „Revista arhivelor”, „Revista de istorie”, „Revista istorică română”, „Studii şi articole de istorie”, „Studii şi cercetări de istorie medievală”, „Studii şi materiale de istorie modernă”, „Romanoslavica” (Bucureşti), „Anuarul Institutului de Istorie şi Arheologie «A. D. Xenopol»” (Iaşi).

Istoricul Ilie Corfus este „specialist al epocii de trecere de la feudalism la capitalism”, cu precădere al primei jumătăți a secolului al XIX-lea, „unul din cei mai profunzi cercetători ai relațiilor româno-polone în Evul Mediu”, autor al unor lucrări valoroase referitoare la personalitatea şi epoca lui Mihai Viteazul, distins pentru contribuțiile sale ştiințifice cu Premiul Academiei Române (1948).

Dintre lucrările sale publicate în volum: *Mihai Viteazul şi polonii*, VIII, Bucureşti, Imprimeria Națională, 1938, 398 p.; *Însemnările Androneştilor*, Bucureşti, 1947, 145 p.; *Istoria României*, III, Bucureşti, 1964 (în colaborare); *Cronica meşteşugarului Ioan Dobrescu (1802–1830)*, în *Studii şi articole de istorie*, VIII, Bucureşti, 1966, p. 309–403; *Agricultura Țării Româneşti în prima jumătate a secolului al XIX-lea*, Bucureşti, 1969, 460 p.; *Documente privitoare la istoria României culese din arhivele polone. Secolul al XVI-lea (1536–1600)*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1970, 448 p.; *Însemnări de demult*, Iaşi, Editura Junimea, 1975, XII + 340 p.; *Agricultura în Țările Române*, *1848–1964. Istorie agrară comparată*, Bucureşti, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, 1982, 435 p.; *Documente privitoare la istoria României culese din arhivele polone (sec. XVII)*, Bucureşti, Editura Academiei R. S. România, 1983, XXII + 366 p. (214 documente).

Dintre studiile şi articolele publicate de istoricul Ilie Corfus în periodice: *Corespondență inedită asupra relațiilor dintre Mihai Viteazul şi Polonia*, în „«Codrul Cosminului». Anuarul Institutului de Istorie şi Limbă” de pe lângă Universitatea din Cernăuți, IX, 1935, p. 3–67; *Documente polone privitoare la domnia lui Simion Movilă în Țara Românească*, *ibidem*, X, 1936–1939, Cernăuți, 1939, p. 493–498; *O comisiune de hotar moldo-polonă pe timpul lui Ieremia Movilă (1598)*, *ibidem*, X, 1936–1939, Cernăuți, 1939, p. 493–498; *Asediul Silistrei din anul 1854*, în „Revista istorică română”, Bucureşti, XIV, 1944, p. 57–78; *Contribuții la bibliografia românească veche*, în „Revista istorică română”, Bucureşti, XV, 1945, p. 498–500; *Case arse în Bucureşti în timpul uciderii ultimilor eterşti*, *19–21 august 1821*, în „Revista istorică română”, Bucureşti, XVI, 1946, p. 248–288; *Ştiri despre istoria Moldovei într-o nouă cronică polonă (1575–1582)*, în „Studii şi cercetări de istorie medievală”, Bucureşti, II, nr. 1, 1951, p. 111–123; *Achiziția produselor agricole pentru export*, *o nouă formă de exploatare a clăcăşimii din Țara Românească (1831–1848)*, în „Sudii şi cercetări de istorie”, Bucureşti, V,

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

1963, p. 117–143; *Activitatea diplomatică în jurul conflictului dintre Petru Rareş şi Polonia*, în „Romanoslavica", Bucureşti, X, 1964, p. 315–340; *Mihai Viteazul în cercetări polone recente*, în „Anuarul Institutului de Istorie şi Arheologie «A. D. Xenopol»", Iaşi, I, 1964, p. 171–177; *Renta feudală în Țara Românească în ajunul aplicării Regulamentului Organic (1831)*, în „Revista de istorie", Bucureşti, XVII, nr. 5, 1964, p. 1001–1020; *Evoluția rezervei feudale din Țara Românească sub Regulamentul Organic*, *până în 1848*, în „Revista de istorie", Bucureşti, XVIII, nr. 4, 1965, p. 807–832; *Pagini de istorie românească în noi publicații poloneze*, în „Anuarul Institutului de Istorie şi Arheologie «A. D. Xenopol»", Iaşi, V, 1968, p. 217–231; *Cucerirea Transilvaniei de către Mihai Viteazul după o relație polonă contemporană*, în „Romanoslavica", Bucureşti, XVII, 1970, p. 555–569; *Jurnalul expediției polone în Moldova din 1595*, în „Revista arhivelor", Bucureşti, XXXII, nr. 2, 1970, p. 525–546; *Ultimul ceas al lui Bălcescu pe pământul patriei*, în „Studia acta N. Bălcescu", 1970–1971, p. 477–481; *O nouă scrisoare a lui Miron Costin*, în „Revista de istorie", Bucureşti, XXIV, nr. 2, 1971, p. 237–252; *Pe urmele unei corespondențe necunoscute a lui Mihail Kogălniceanu*, în „Cercetări de istorie", Bucureşti, nr. 3, 1972, p. 333–338; *Odoarele Movileştilor rămase în Polonia*, în „Studii", Bucureşti, XXV,, nr. 1, 1972, p. 29–50; *Intervenția polonă în Moldova şi consecințele ei asupra războiului lui Mihai Viteazul cu turcii*, în „Revista de istorie", Bucureşti, XXVIII, nr. 4, 1975, p. 527–540; *Ştefan cel Mare pe o frescă polonă*, în „Studii şi materiale de istorie modernă", Bucureşti, 1975, p. 201–204; *Pe urmele lui Moise Movilă şi ale lui Gheorghe Ştefan*, în „Anuarul Institutului de Istorie şi Arheologie «A. D. Xenopol»", Iaşi, XV, 1987, p. 297–305; *Noi informații despre români în vechi ediții polone de documente*, în „Revista de istorie", Bucureşti, XXXI, nr. 3, 1978, p. 481–504; *Noutăți despre tatăl lui Miron Costin*, *ibidem*, Bucureşti, XXXII, nr. 4, 1979, p. 721–731; *Asediul Cetății Neamțului din 1691. Sfârşitul unei legende*, în „Anuarul Institutului de Istorie şi Arheologie «A. D. Xenopol»", Iaşi, XIX, 1982, p. 549–552.

Istoricul „de mare ținută" Ilie Corfus, originar din Bucovina, înzestrat cu o mare putere de muncă, pasionat şi meticulos, dedicat profesiei sale de cercetător, care a îmbogățit istoriografia noastră cu valoroase volume de documente provenind din arhivele naționale şi din cele polone, se stinge din viață la 26 iunie 1981 în Bucureşti, fără a fi putut revedea Cernăuții, „oraşul tinereții sale"[6].

Fochi, *Adrian.* Născut la 26 octombrie 1920 în Cernăuți, în familia lui Silvestru Fochi, funcționar public, şi a Olimpiei. Urmează cursurile la Şcoala

[6] Damaschin Mioc, *Corfus Ilie*, în *Enciclopedia istoriografiei româneşti*, Bucureşti, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, 1978, p. 109; I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *Ştiința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, II, Suceava, Biblioteca Județeană, 1983, p. 50–52; Constantin Şerban, *Medalion istoric Ilie Corfus (1909–1981)*, în „«Codrul Cosminului». Analele ştiințifice de istorie" ale Universității „Ştefan cel Mare" din Suceava, serie nouă, nr. 1 (11), 1995, Suceava, Fundația Culturală a Bucovinei, 1995, p. 173–178; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, I, Iaşi – Suceava, Editura Princeps – Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera", 2004, p. 262.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Primară de Aplicație „Dr. C. Anghelescu” de pe lângă Școala Normală din Cernăuți (1926–1938), Facultatea de Filosofie şi Litere, Secția filologie romanică a Universității Cernăuți (1938–1940).

Refugiat în vara anului 1940 la Bucureşti.

Își continuă studiile la Facultatea de Litere, Secția filologie modernă, a Universității din Bucureşti, audiind timp de câteva semestre cursurile profesorului D. Caracostea, care îi va marca destinul, luându-şi licența aici, în 1946. Absolvent al Seminarului Pedagogic Universitar „Titu Maiorescu” (1946–1947). Carieră didactică şi ştiințifică la Bucureşti, unde este asistent universitar la Catedra de limba italiană a Facultății de Litere (1946–1947), profesor în învățământul secundar, predând limba franceză la Gimnaziul Unic din Râşnov, județul Braşov (1947–1948), limba română la Școala Conțeşti-Răcari, județul Dâmbovița (1948–1950) şi la Școala Profesională de Pielărie a Ministerului Industriei Uşoare (1949–1953), documentarist la Institutul de Folclor Bucureşti (1957–1964), cercetător la Institutul de Studii Sud-Est Europene (din 1964) şi la Institutul de Cercetări Etnologice şi Dialectologice (1975–1982), redactor la bibliografia internațională de etnografie şi folclor, SIEF (din 1959), şi la revista internațională de documentare etnografică şi folclor „Demos” din Berlin (din 1960).

Debut publicistic cu studiul *Istorie şi folclor*, publicat în „Revista de folclor”, Bucureşti, anul I, 1956, p. 279–285.

Doctor în filologie cu teza *G. Coşbuc şi creația populară*, 1970, Adrian Fochi colaborează la periodice româneşti şi străine. Dintre acestea: „Revista de folclor”, „Revista de etnografie şi folclor”, „Revue des études sud-est européennes” (RESEE), „Anuarul Muzeului Etnografic al Transilvaniei”, „Cahiers roumains d’études littéraires”, „Revista UNESCO”, „Limbă şi literatură”, RESEE, „Demos” (R.D.G.), „Schweizerische Archiv für Volkskunde” (Elveția), „Buletin AIESEE” (Bucureşti), „Analele Academiei R.S.R.”, „România literară”, „Luceafărul”, „Ramuri”, „Steaua”.

Unele dintre lucrările sale publicate în volum sunt lucrări fundamentale, de referință în specialitate: *Miorița. Tipologie*, *circulație*, *geneză*, *texte*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1964, 1 106 p.; Jan Urban Jarnik, A. Bârseanu. *Doine şi strigături din Ardeal*, ediție definitivă, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1968, 968 p.; *Bibliografia generală a etnografiei şi folclorului românesc*, I, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1968, XIV + 740 p.; *Coordonate sud-est europene ale baladei populare româneşti*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1975, 270 p.; *Răspunsurile la chestionarele lui Nicolae Densuşianu*, Bucureşti, Editura Minerva, 1976, LX + 392 p.; *Datini şi eresuri populare de la sfârşitul secolului al XIX-lea*, Bucureşti, Editura Minerva, 1976, 392 p.; *Estetica oralității*, Bucureşti, Editura Minerva, 1980, 414 p.; *Miorita. Texte poetice alese*, Bucureşti, Editura Minerva, 1980, 214 p.; *Paralele folclorice. Coordonatele culturii carpatice*, Bucureşti, Editura Minerva, 1984, 327 p.; *Cântecul epic tradițional al românilor. Încercări de sinteză*, Bucureşti, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, 1985, 516 p.; *Valori ale culturii populare româneşti*, I–II, ediție îngrijită de Rodica Fochi, introducere Iordan Datcu, Bucureşti, Minerva, 1987–1988, 523 + 521 p.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

De-a lungul timpului, Adrian Fochi publică peste 250 de studii şi articole ştiinţifice, bibliografii, cronici, recenzii şi note diverse. Dintre acestea: *Contribuţii la cercetarea cântecului muncitoresc*, în „Revista de folclor", Bucureşti, V, nr. 3–4, 1960, p. 77–97; *Parallèles folkloriques sud-est européennes*, în RESEE, I, nr. 3–4, 1963, p. 517–550; *Dimitrie Cantemir*, *etnograf şi folclorist*, în „Revista de etnografie şi folclor", Bucureşti, IX, 1964, p. 71–102, 119–142; *Das Doitschin-Lied in der südosteuropäischen Volksüberlieferung*, în RESEE, III, nr. 1–2, 1965, p. 229–268, şi nr. 3–4, 1965, p. 465–511; *Versiuni extrabalcanice ale legendei despre „jertfa zidirii"*, în „Limbă şi literatură", nr. 12, 1966, p. 373–418; *Nicolae Iorga şi folclorul*, în „Revista de etnografie şi folclor", XI, 1966, p. 451–646; *Die rumänische Volksballade „Unchieşii" und ihre südosteuropäischer Parallelen*, în RESEE, IV, 1966, p. 535–574; *Colindul leului*, în „Limbă şi literatură", Bucureşti, XXVI, 1970, p. 99–112; *La ballade de l'épouse vendu dans le folklore sud-est européenne*, în RESEE, VIII, 1970, p. 669–714; *Contributions aux recherches concernant la chanson populaire des Balkans*, în „Bulletin AIESEE", IX, 1971, nr. 1–2, p. 81–100; *Cântecul Plevnei în folclorul sud-est european*, în vol. *Relaţii româno-bulgare de-a lungul veacurilor (sec. XII–XIX)*. *Studii*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R. 1971, p. 401–431; *A. D. Xenopol şi problemele folclorului*, în vol. *A. D. Xenopol. Studii privitoare la viaţa şi opera sa*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1972, p. 357–367; *Recherches comparées de folklore sud-est européen*, în „Bulletin AIESEE", Bucureşti, 1972, 340 p.; *Les proverbes dalmates*, în „Bulletin AIESEE", XI, nr. 1–2, 1973, p. 125–137; *Le motif poétique „L'épreuve de l'amour dans le folklore sud-est européen"*, în RESEE, XII, 1974, 245–265 şi XIII, 1975, p. 15–39; *Contribuţii la istoria folcloristicii româneşti: Caietul de cântece populare al lui Manuil Isopescu din anul 1843*, în „Revista de etnografie şi folclor", Bucureşti, XXII, 1977, p. 77–93; *Mitologicale*, în „Revista de etnografie şi folclor", Bucureşti, XXIII, 1978, p. 17–36; *Comentariu folcloric la o pildă esopică*, în „Anuarul Muzeului Etnografic al Transilvaniei", X, 1978, p. 421–430; *Formula adynaton şi folclorul român*, în „Revista de etnografie şi folclor", Bucureşti, XXIV, 1979, p. 131–151; *Versiunea românească a unui subiect internaţional. Fata rău măritată*, în „Revista de etnografie şi folclor", XXV, 1980, p. 23–40.

Adrian Fochi, „eminentul folclorist" (Petru Caraman), „cercetător laborios al folclorului românesc şi al folclorului balcanic" (Iordan Datcu), promotor al studiilor de folclor comparat în România, are contribuţii fundamentale în câteva domenii: balada populară românească în context sud-est european, motive poetice în folclorul sud-est european, relaţia dintre creaţia populară şi creaţia cultă, istoria folcloristicii româneşti. „Meritul mare a[l] lui Adrian Fochi – afirmă Tr. Herseni – este de a fi strâns la un loc, într-o singură operă, toate datele existente care pot servi oricărui studiu ştiinţific (inclusiv cel estetic) privind *Mioriţa*, de la textele de bază, în sutele de variante, împrăştiate până acum în atâtea publicaţii greu de consultat,

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

întregite cu texte inedite, unele culese de autor, până la bibliografia cvasi-completă a problemei, prezentarea sistematică şi analiza critică a tuturor culegerilor şi interpretărilor precedente". Filologul şi folcloristul Adrian Fochi este răsplătit cu Premiul „B. P. Hasdeu" al Academiei R.S.R., acordat, în 1966, pentru monumentala monografie *Mioriţa. Tipologie*, *circulaţie*, *geneză*, *texte*, „cartea cărţilor despre *Mioriţa*" (Al. I. Amzulescu) şi cu Medalia „Meritul ştiinţific" (1966).

Adrian Fochi, unul dintre cei mai pasionaţi slujitori ai ştiinţei din a doua jumătate a veacului trecut, se stinge din viaţă la 5 octombrie 1985 în Bucureşti[7].

Huţan, *Petru.* Născut la 22 iunie 1924 în cătunul Arjavăţ, comuna Cupca, judeţul Storojineţ, în familia lui Ioan Huţan şi a Zamfirei, născută Bicer, originară din Carapciu pe Siret, ţărani înstăriţi. Face şcoala primară de şapte clase în Cupca (1931–1938), după care rămâne în gospodărie.

În 1940, rămâne împreună cu întreaga familie sub ocupaţie sovietică. În toamna anului 1940, familia sa încearcă, însă, fără succes, să se repatrieze împreună cu germanii. La 1 aprilie 1941, participă împreună cu tatăl său la încercarea de trecere în România a frontierei pe la Fântâna Albă. Scapă nevătămaţi din masacrul săvârşit de sovietici în Poiana Varniţa. Sunt puşi pe listă, în vederea deportării dar, fiind preveniţi de consăteanul Andronic Bicer, se ascund în pădure, apoi în gosodăria lui Simion Ţugui din satul Parişte, cu care se înrudeau.

În perioada 1942–1944, Petru Huţan urmează cursurile Şcolii de Brigadieri Silvici din Rădăuţi.

În martie 1944, împreună cu vărul său, Vasile Ţugui, coleg la şcoala silvică, se refugiază la Curtea de Argeş, unde este evacuată şi şcoala din Rădăuţi. În Argeş, se angajează ca salariat la un ocol silvic (1944–1945). În 1945, revine în Bucovina pentru a-şi susţine examenul de diplomă la Şcoala de Brigadieri Silvici din Rădăuţi. După examen, se întoarce în Argeş, la Găvana, unde se afla în refugiu familia sa. Hotărât să-şi completeze studiile medii, susţine examenele de diferenţă pentru clasele I–III (1945), după care se înscrie la Liceul „I. C. Brătianu" din Piteşti (1946). După absolvirea clasei a VI-a de liceu, intră prin concurs, în 1946, la Şcoala Militară de Ofiţeri de Cavalerie din Târgovişte, al cărei absolvent devine în 1949, cu gradul de sublocotenent. În perioada 1949–1951, îşi continuă studiile medii la Liceul Teoretic „Barbu Văcărescu", secţia reală, din Târgovişte. Aici îşi

[7] Iordan Datcu, S. C. Stroescu, *Dicţionarul folcloriştilor*, cu o prefaţă de Ovidiu Bârlea, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1979, p. 196–197; I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *Ştiinţa în Bucovina. Ghid biobibliografic*, II, Suceava, Biblioteca Judeţeană, 1983, p. 71–73; Iordan Datcu, *Dicţionarul etnologilor români*, I, Bucureşti, Editura Saeculum I. O., Colecţia „Orizont enciclopedic", 1998, p. 270–274; Emil Satco, *op. cit.*, I, 2004, p. 390–391; Eugen Simion (coordonator general), *Dicţionarul general al literaturii române*, vol. III (E–K), Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 2005, p. 183–184; Aurel Sasu, *Dicţionarul biografic al literaturii române DBLR*, I (A–L), Piteşti, Editura Paralela 45, colecţia „Marile dicţionare Paralela 45", [2006], p. 596–597; Iordan Datcu, *Adrian Fochi. Receptarea critică a operei şi bibliografie*, Bucureşti, RCR Editorial, 2014, p. 35–316, 317–364.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

susține şi bacalaureatul. În cariera sa militară, este, succesiv: comandant de escadron de pistolari la Regimentul 2 Cavalerie Târgovişte (1949–1951), ofițer la Marele Stat Major din Bucureşti (1951–1953), şef al Biroului cercetare de la Brigada 2 Cavalerie Târgovişte (1953–1954). După desființarea brigăzii de cavalerie, trece pe aceeaşi funcție la Regimentul 2 Cavalerie din Târgovişte, apoi la Caracal. Petru Huțan urmează cursurile Facultății de „Arme întrunite" de la Academia Militară Generală din Bucureşti (1955–1958), obținând gradul de maior. După absolvirea acesteia, este numit comandant al Batalionului 1 Infanterie Motorizată din Regimentul 26 Mecanizat „Rovine" din Craiova, apoi şef al Biroului 2 Cercetare din cadrul aceluiaşi regiment, unde lucrează până în 1960. În perioada 1960–1975, funcționează la Divizia 10 Mecanizată Iaşi, ocupând funcțiile de şef al Biroului 2 Cercetare, cu gradul de locotenent-colonel, şi şef al Statului Major al diviziei. În 1975, Petru Huțan este numit şef de Stat Major pentru Gărzi Patriotice al județului Neamț, funcționând la Piatra Neamț până la 8 noiembrie 1983, când este trecut în rezervă cu gradul de colonel de infanterie.

Pentru „activitatea sa merituoasă", Petru Huțan este distins cu mai multe ordine şi medalii: Medalia „Meritul Militar" cl. I şi a II-a, Medalia „A XXX-a aniversare a Zilei Armatei Române", Ordinul „Meritul Militar", cl. I–III.

Căsătorit, în 1951, la Târgovişte, cu Maria Dumitru, absolventă de liceu, fiică de învățători din Gura Ocniței, județul Dâmbovița. Copiii lor sunt Liviu Huțan, inginer mecanic la Fabrica „Chimica" din Târgovişte, căsătorit cu Elena, inginer mecanic şi ea, şi Aida-Elena Huțan, căsătorită Leon, şef de lucrări la Universitatea Tehnică Iaşi. Locuieşte, împreună cu soția, la Iaşi, apoi la Dipşa, comuna Galații Bistriței, județul Bistrița-Năsăud, unde administrează o proprietate moştenită de soția sa[8].

Ieşan, *Alexandru.* Născut la 8 iunie 1883, în localitatea Tişăuți, din districtul Suceava. Urmează cursurile Gimnasiului Greco-Oriental din Suceava, unde obține diploma de maturitate (1901). Student la Facultatea de Filosofie a Universității Francisco-Josefine din Cernăuți (1901–1905). În această perioadă este membru activ al Societății academice „Junimea" (1901–1905) şi membru emeritat al acesteia (din 1907). În perioada 1905–1919, funcționează ca profesor de latină, greacă şi filosofie la Gimnasiul Superior Greco-Oriental din Suceava. Doctoratul în

[8] Petru Ciobanu, Vasile Slănină, Reveca Prelipcean, *Cupca*, *un sat din Bucovina. Monografie istorică*, partea I, *1499–1944*, cu o *Întâmpinare* de Adrian-Dinu Rachieru, Câmpulung Moldovenesc, Editura Amadoros, 2004, p. 451–452. Articolul biografic de aici este ilustrat cu o fotografie, înfățişându-l în haine militare de ceremonie. Menționăm din acest articol şi câteva precizări pe care colonelul Petru Huțan le face în textul oferit editorilor monografiei *Cupca*, *un sat din Bucovina*, care scrie, între altele: „A fost un cadru militar capabil şi curajos şi ar fi putut ajunge şi general dacă nu ar fi fost handicapat de faptul că se născuse în nordul Bucovinei (deci «fugise de puterea sovietică», după concepția de atunci) şi că nu se grăbise să ceară intrarea în P.C.R. până în 1963, când a fost forțat să o facă. De altfel, generalul Militaru s-a opus ca, după absolvirea Academiei Militare generale, în 1958, să fie reținut ca lector la această şcoală" (p. 452).

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

filosofie la Universitatea din Cernăuți cu teza *Modul de gândire empiric şi raţionalist în psihologie. Cunoaştere şi acţiune* (1911). În 1918, Alexandru Ieşan participă la evenimentele care consfințesc unirea Bucovinei cu România (27 octombrie/28 noiembrie 1918). Este membru în Consiliul Național Român, în rândul celor 50 de membri aleşi în şedința din 25 noiembrie 1918, care completează lista celor 50 aleşi la 27 octombrie. La nr. 73, figurează aici ca reprezentant al oraşului Suceava. Participant la lucrările Congresului General al Bucovinei din ziua de joi, 15/28 noiembrie 1918, convocat pentru „stabilirea raportului politic între Bucovina şi Regatul României", în *Procesul-verbal* fiind consemnat sub nr. 30, din cei 74 de membri ai Consiliului Național Român prezenți în Sala Sinodală a Palatului Mitropolitan din Cernăuți.

După Marele Război, este profesor universitar agregat definitiv la Catedra de Filosofie a Universității din Cernăuți (1919–1924), profesor titular la Catedra de psihologie şi logică a Facultății de Litere şi Filosofie de la Universitatea din Cernăuți (1924–1940), decan al Facultății de Litere şi Filosofie (1925–1927), senator al Universității (1927–1928). Membru al Institutului de Istorie şi Limbă de pe lângă Universitatea Cernăuți (din 1933). Tot în perioada interbelică, este membru activ al Societății pentru Cultura şi Literatura Română în Bucovina şi al Reuniunii Muzical-Dramatice „Ciprian Porumbescu" din Suceava.

Refugiat în vara anului 1940.

După întoarcerea în Bucovina, Alexandru Ieşan este profesor la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți (1941–1944).

Refugiat în primăvara anului 1944.

Profesor la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți, în evacuare la Râmnicu Vâlcea şi Suceava (1944–1947). Colaborarea sa de aici ilustrează destinul dramatic al generației sale, trăind la limita supraviețuirii în pribegie. Ilustrative sunt, în opinia noastră, colaborarea la „«Candela». Revistă teologică şi bisericească", periodic aflat, de asemenea, în refugiu şi participarea la programul de conferințe, menit „a restabili legătura dintre intelectualitate şi Biserică". Astfel, la 30 martie 1946, la Suceava, prof. univ. dr. Alexandru Ieşan susține conferința *Psihologia credinței.*

Alexandru Ieşan iese la pensie în 1947.

Prof. univ. dr. Alexandru Ieşan colaborează la „Anuarul Gimnasiului Superior Greco-Oriental din Suceava", „Buletinul «Mihai Eminescu»", „«Codrul Cosminului». Buletinul Institutului de Istorie şi Limbă de pe lângă Universitatea Cernăuți", „Făt-Frumos", „Junimea literară", „Revista de pedagogie", „Şcoala" (Cernăuți), „«Candela». Revista teologică şi bisericească" (Cernăuți, Iaşi), „Revista de pedagogie" (Bucureşti), „Glasul Bucovinei" (Cernăuți).

Dintre lucrările sale publicate în volum sau în extras: *Empiristische und rationalistische Denkweise in der Psychologie*, Suceava, Tipografia Şcoala Română, 1909, 41 p.; *Elemente de pedagogie*, Suceava, Tipografia Şcoala Română, 1914, 98 p.; *Organizarea experienței. Procesele spontane şi reflexive*, Cernăuți, Institutul de

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Arte Grafice şi Editură „Glasul Bucovinei”, 1923, 160 p.; *Viața socială în Bucovina de la Unire. Condițiile şi perspectivele de dezvoltare*, în volumul Ion I. Nistor, *Zece ani de la unirea Bucovinei*, *1918–1928*, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice şi Editură „Glasul Bucovinei”, 1928, p. 217–227; *Pesimismul lui Eminescu. Observații pentru o revizuire psihologică*, Fascicula 3, „Buletinul «Mihai Eminescu»”, Cernăuți, 1930, p. 75–79; *I. Petrovici. Contribuții la filosofia lui Eminescu*, Fascicula 5, „Buletinul «Mihai Eminescu»”, II, 1931, p. 52–55; *Goethe – Faust şi tendințele spiritului actual*, Bucureşti, Editura Bucovina „I. E. Torouțiu”, 1932, 51 p.; *Elemente de judecată despre situația politică actuală*, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice şi Editură „Glasul Bucovinei”, 1935, 64 p.; *George Călinescu. Opera lui Mihai Eminescu* (I), Fascicula 13, „Buletinul «Mihai Eminescu»”, Cernăuți, VI, 1935, p. 19–24; *Curs de psihologie generală*, partea I, Cernăuți, 1936, 119 p. (litografiat); *Psihologia şi sociologia muncii*, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice şi Editură „Glasul Bucovinei”, 1937, p. 34 p.; *Filosofia kantiană interpretată de dl I. Petrovici*, extras din „Revista de pedagogie”, Cernăuți, I, 1938, Tipografia „Mitropolitul Silvestru”, 1938, 7 p.; *Curs de logică şi teoria cunoaşterii*, Cernăuți, 1938, 159 p.; *Orientare antropologică față de necesitățile actuale ale* educației, extras din „Revista de pedagogie”, Bucureşti, 1940, 19 p.; *Interregn în educație*, Iaşi, Tipografia „Alex. A. Țerek”, 1946, 11 p.

Articolele sale publicate în diverse periodice aduc în dezbaterea din viața comunității științifice probleme de pedagogie, filosofie şi sociologie. Dintre acestea: *Din raporturile fiziologiei şi ale pedagogiei*, în „Şcoala”, Cernăuți, I, nr. 2, iunie 1907, p. 48–53 (periodicul lunar al Reuniunii Şcolare Române din Bucovina, redactor responsabil: Gheorghe Tofan); *Idei filosofice la Brătescu-Voineşti*, în „Şcoala”, I, nr. 6–7, octombrie – noiembrie 1907, p. 149–153; *Cunoştința rațională şi intuitivă*, în „Junimea literară”, Cernăuți, VII, nr. 5, mai 1910, p. 100–103; *Filosoful Conta*, în „Junimea literară”, VII, nr. 10, octombrie 1910, p. 182–184; *Cunoaştere şi acțiune*, în „Anuarul Gimnasiului Superior Greco-Oriental din Suceava”, Suceava, 1910, p. 3–13; *În era nouă*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, II, 11 ianuarie 1919, p. 1; Doctrina *spiritistă a lui Hasdeu*, în „«Codrul Cosminului». Buletinul Institutului de Istorie şi Limbă”, Cernăuți, IV–V, partea I (1927–1928), 1928, p. 1–16; *„Şcolarul – Baccalaureus*” *din „Faust*” *al lui Goethe*, în „Făt-Frumos”, Suceava, anul VII, nr. 3–4, 1932, p. 106–114; *Trepte psihologice ale educației religiei*, în „«Candela». Revista teologică şi bisericească”, seria a II-a, Cernăuți, 1939–1941, p. 386–392; *Interregn în educație*, în „Candela”, Iaşi, 1946, p. 303–311. Alte lucrări se remarcă prin prezentarea unor probleme de actualitate: *Situația actuală a psihologiei şi problema educației tineretului*, curs inaugural la Catedra de psihologie şi logică a Facultății de Litere şi Filosofie de la Universitatea din Cernăuți (1935).

„Erudit profesor şi cercetător”, cunoscut în epocă prin „temeinicia articolelor şi studiilor de psihologie şi de filosofie”, profesorul universitar Alexandru Ieşan rămâne în istoria învățământului românesc din Bucovina, mai cu seamă, prin contribuțiile sale la „formarea unor active generații de educatori”.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Se stinge din viaţă la 9 februarie 1965, în Sibiu[9].

Laza, *Aristide*. Născut la 27 iulie 1926, în localitatea Comăreşti, judeţul Storojineţ. Studii primare, continuate la Liceul „Regele Ferdinand I" din Storojineţ.

Refugiat în primăvara anului 1944.

Îşi continuă studiile liceale, în refugiu, la Timişoara. Cursuri universitare la Facultatea de Agronomie din Timişoara, al cărei licenţiat este (1950). După absolvire, este asistent universitar (1950–1955), cercetător ştiinţific la Institutul de Cercetări Agronomice al Academiei R.P.R. (1951–1961), şef de laborator la Institutul de Cercetări pentru Cereale şi Plante Tehnice Fundulea (1962–1972), şef de serviciu la Camera de Comerţ şi Industrie a R.S.R (din 1978). Aristide Laza îşi trece doctoratul cu teza *Influenţa îngrăşămintelor şi a desimii plantelor asupra producţiei de porumb*, susţinută la Institutul de Cercetări Agronomice al Academiei R.P.R (1959).

Ing. dr. Aristide Laza colaborează la periodicele „Analele Institutului de Cercetări Agronomice", „Analele ICCPT Fundulea", „Probleme agricole", „Grădina, via şi livada". Domenii de interes: influenţa îngrăşămintelor şi densitatea plantelor, zonarea producţiei agricole, plantele medicinale şi aromatice.

[9] *Lista membrilor Societăţii pentru Cultura şi Literatura Română în Bucovina*, în *Darea de seamă jubilară şi Raportul Comitetului pe anul* 1937, Cernăuţi, Tipografia „Mitropolitul Silvestru", 1938, p. 216; I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *Ştiinţa în Bucovina. Ghid biobibliografic*, II, Suceava, Biblioteca Judeţeană, 1983, p. 112–114; Lucian Predescu, *Enciclopedia României „Cugetarea". Material românesc. Oameni şi înfăptuiri*, Bucureşti, Editura „Cugetarea"–Georgescu Delafras – Editura Saeculum I. O. – Editura Vestala, 1940/1999 (ediţia anastatică), p. 415–416; Paul Leu, *Tabel cu profesorii ce au funcţionat în perioada 1860–1918*, în volumul *Colegiul Naţional „Ştefan cel Mare" Suceava. Monografie. Etapa austriacă*, I, Suceava, Editura Euroland, 2000, p. 514; Emil Satco, *op. cit.*, I, 2004, p. 521–522; D. Valenciuc, *Arhiereul Emilian Antal Târgovişteanul*, *lt. de mitropolit al Bucovinei*, *1945–1948*, Câmpulung [Moldovenesc], [Fundaţia Culturală] Biblioteca „Miorița", 2005, p. 102–107, 125–126; Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura şi Literatura Română în Bucovina (1862–2012). La 150 de ani*, vol. II, *Voluntariat bucovinean*, Rădăuţi, Editura Septentrion, 2013, p. 285–286; Radu Economu, *Unirea Bucovinei*, *1918*, Bucureşti, Editura Fundaţiei Culturale Române, 1994, p. 141–142; *Proces-verbal asupra Congresului General al Bucovinei*, în „«Ţara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni", anul XXVII, Cernăuţi – Târgu-Mureş, Societatea Culturală „Arboroasa" – Fundaţia Culturală „Vasile Netea", 2018, p. 79. În unele lucrări de astăzi, numele de familie al profesorului este scris altfel: Ieşanu. Vezi, de exemplu, *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. I, *Sesiunea 1919–1920*, *Cuvânt-înainte* de Ion Agrigoroaiei, ediţie îngrijită, studiu introductiv, note şi comentarii de Rodica Iaţencu şi Marian Olaru, indice de nume de Rodica Iaţencu, Bucureşti, Editura Academiei Române, colecţia „Enciclopedia Bucovinei în studii şi monografii" (38), 2015, p. 16, 17, 18. Din păcate, profesorul nu se bucură încă de un articol biobibliografic temeinic, care să valorifice documentele originale de arhivă (condicile de stare civilă, cataloage şi registre matricole, încadrare, corespondenţă etc.), presa vremii, toate risipite în mai multe ţări, în arhive şi în biblioteci publice şi private (Cernăuţi, Chişinău, Bucureşti, Cluj-Napoca, Iaşi, Suceava, Rădăuţi). Condiţiile neprietenoase în care se desfăşoară astăzi cercetarea ştiinţifică, dependenţa de Internet şi orientarea prioritară spre proiecte noi, „ofertante", aducătoare de câştiguri rapide, spectaculoase, birocraţia despotică şi recrudescenţa insidioasă a totalitarismului, ne îndepărtează de orizonturile pe care le prefigura cândva un proces promiţător, început cu entuziasm, cu câteva decenii în urmă: renaşterea cercetării ştiinţifice sistematice privind Bucovina, într-o societate deschisă, care promovează exclusiv valorile şi meritocraţia.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Dintre lucrările publicate în volum: *Plante medicinale şi aromatice*, Bucureşti, Editura Ceres, 1970, 227 p. (în colaborare cu Gábor Rácz, Evdochia Coiciu); *Plante medicinale şi aromatice*, ediția a II-a, Bucureşti, Editura Ceres, 1975, 272 p. (în colaborare cu Gábor Rácz); *Plante medicinale şi condimentare din județul Harghita*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1980, 709 p. (în colaborare); *Cunoaşterea plantelor*, Bucureşti, Editura Ceres, 1984 (în colaborare cu Gábor Rácz, Ersebet Rácz-Kotilla).

Premiul „Gheorghe Doja" al Academiei R.P.R. pe anul 1961, pentru participarea la elaborarea lucrării *Zonarea ecologică a plantelor.* Premiul „Emil Racoviță" al Academiei R.S.R. pe anul 1980, acordat pentru lucrarea *Plante medicinale şi condimentare din județul Harghita*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1980[10].

Marcu, *Orest.* Născut la 21 septembrie 1898, în Rădăuți. Urmează studii superioare la Facultatea de Ştiințe a Universității din Cernăuți, al cărei licențiat este (1920). După absolvirea facultății, funcționează ca profesor de ştiințe naturale la Liceul de Băieți „Eudoxiu Hurmuzachi" din Rădăuți (1923–1925). Ulterior, este asistent şi conferențiar universitar la Catedra de Zoologie şi parazitologie a Facultății de Ştiințe de la Universitatea din Cernăuți (1925–1940). Doctoratul în ştiințe naturale la Universitatea din Cernăuți, 6 decembrie 1926. Docență, 1929.

Refugiat în vara anului 1940 la Iaşi.

Profesor de zoologie şi zoogeografie la Universitatea „Al. I. Cuza" Iaşi (1940–1947), profesor la Catedra de biogeografie a Universității din Cluj, director al Institutului de Speologie din Cluj (1947). Profesorul universitar Orest Marcu este membru al Societății de Medici şi Naturalişti din Iaşi, precum şi al Societății de Ştiințe Naturale şi Geografie din R.S.R.

Colaborator, de-a lungul vremii, la periodicele: „Buletinul Facultății de Ştiințe" din Cernăuți (1927–1938, sub directoratul G. Bădărău, M. Guşuleac, I. Prelipcean), „Buletinul naturaliştilor din Oltenia şi Banat" (Craiova), „Bulletin scientifique de L'Academie Roumaine", „Bulletin scientifique de L'École Politechnique de Timişoara", „Entomologische Blätter" (Stettin), „Revista ştiințifică «V. Adamachi»" (Iaşi), „Ecou de codru", „Natura" (Bucureşti).

Profesorul naturalist Orest Marcu, originar din Bucovina, se afirmă în comunitatea ştiințifică din România prin studierea „terminațiilor nervoase în muşchii insectelor, organelor lor respiratoare şi stridulante", a faunei coleopterelor şi a altor ordine din nordul Moldovei, cu precădere a ipidelor dăunătoare pădurilor. Dintre lucrările sale: *Distrugătorii pădurilor Bucovinei. Fam. Ipidae*, în „Buletinul Facultății de Ştiințe", Cernăuți, I, fascicula 1, 1927; *Neue Coleopteren aus der Bukowina*, *ibidem*; *Contribuțiuni la cunoaşterea distrugătorilor pădurilor din Bucovina*, *ibidem*; *Catastrofele pădurilor din Bucovina*, în „Ecou de codru", Bucureşti, nr. 2,

[10] I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *Ştiința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, II, Suceava, Biblioteca Județeană, 1983, p. 145–146; Petru Bejinariu, *Aristide Laza – cercetător şi practician în domeniul agriculturii*, în Petru Bejinariu, George Istrate, *Biologi de seamă din Bucovina*, III, Iaşi, Editura Bucovina, 2000, p. 125–126; Emil Satco, *op. cit.*, I, 2004, p. 605.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

1928; *Contribuţiuni la cunoaşterea coleopterelor Olteniei*, în „Buletinul naturaliştilor din Oltenia şi Banat”, Craiova, 1928; *Contributions à l'étude de la faune de parasites de la Bucovine*, în „Bulletin scientifique de L'École Politechnique de Timişoara”, II, nr. 3, 1929; *Contribuţiuni la oecologia unor distrugători ai pădurilor Bucovinei*, în vol. *Întâiul Congres naţional al naturaliştilor din România*, Cluj, Societatea de Ştiinţe, 1930, p. 327–335; *Die Orthopterenfauna der Bukowina*, în „Buletinul Facultăţii de Ştiinţe”, Cernăuţi, 10, 1936, p. 27–37; *Eine neue Raphidia-Forum (Raphidia notata var. Nistori m.) aus der Bukowina*, în vol. *Omagiu lui Ion I. Nistor*, *1912–1937*, Cernăuţi, Editura Institutului de Arte Grafice şi Editură „Glasul Bucovinei”, 1937, p. 482–484; *Gândacii în medicina poporului român din Bucovina*, în „Revista ştiinţifică «V. Adamachi»”, Iaşi, XXXI, nr. 1–2, 1945, p. 17–20; *Dr. Karl Alfons Penecke (1858–1947)*, în „Revista ştiinţifică «V. Adamachi»”, Iaşi, XXXIV, nr. 1–2, 1948, p. 88–90; *Liliecii*, *un preţios auxiliar al agriculturii şi anexelor sale*, în „Natura”, VII, nr. 3, mai – iunie 1955, p. 48–56.

Profesorul dr. Orest Marcu se stinge din viaţă la 15 ianuarie 1973 în Cluj[11].

Pauliuc, *Simon.* Născut la 12 februarie 1927, în localitatea Ciudei, din judeţul Storojineţ, în familia lui Simon şi a Magdalenei Pauliuc. Urmează cursurile şcolii primare în Badragii Vechi, judeţul Hotin (1938). Face studii liceale, probabil, tot în nordul Basarabiei, după 1941.

Refugiat în 1944.

Studii absolvite, în refugiu, la Liceul de Băieţi Turnu Măgurele (1947), apoi continuate la Facultatea de Geologie şi Geografie a Universităţii din Bucureşti (1947–1951). După obţinerea licenţei, este asistent universitar (1951–1958), lector (1958–1969), conferenţiar (1969–1972) şi profesor universitar (din 1972). Doctoratul cu teza *Studiul geologic al Perşanilor Centrali*, *cu privire specială la Cretacicul superior*, susţinută la Universitatea din Bucureşti (1962). Colaborator la „Analele Universităţii din Bucureşti”, „Studii tehnice şi economice – Institutul de Geologie şi Geofizică”, „Anuarul Comitetului Geologic”.

Prof. univ. dr. Simon Pauliuc se afirmă ca specialist în câteva domenii: geologia structurală, cartografia geologică şi geologia zăcămintelor de combustibili minerali. Contribuţiile sale ştiinţifice originale privesc cunoaşterea stratigrafiei şi tectonicii depozitelor mezozoice şi neozoice din Munţii Apuseni şi Carpaţii Orientali, structura şi evoluţia tectonică a teritoriului României, precum şi identificarea unor zone cu perspective de extracţie a petrolului, gazelor naturale şi şisturilor bituminoase combustibile.

[11] Emil Pop, Radu Codreanu (editori), *Istoria ştiinţelor în România. Biologia*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1975, p. 122–141; I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *op. cit*., II, 1983, p. 165–167; Petru Bejenaru, *Orest Marcu – cercetător al taxonomiei şi ecologiei coleopterelor*, în Petru Bejenaru (coordonator), *Biologi de seamă din Bucovina*, I, Suceava, Editura Ţara Fagilor, 1994, p. 100–103; Emil Satco, *op. cit.*, II, 2004, p. 22. Toate lucrările citate aici, dar şi multe altele prezintă, din păcate, date şi informaţii biografice lacunare.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Dintre lucrările sale publicate în volum: *Cum s-au format munții şi mările*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1964; *Cutremurele de pământ*, Bucureşti, Editura ştiinţifică, 1966; *Cartografia geologică*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1968; *Geologia generală*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică 1969, 462 p. (în colaborare cu Grigore Răileanu); *Zăcăminte de combustibili minerali*, Tipografia Universității din Bucureşti, 1975; *Geologia României.* Manual pentru Şcoala Tehnică de geologie, f.a.; *Geotectonica generală*, Tipografia Universității din Bucureşti, 1976; *Geologie structurală*, Bucureşti, Editura Tehnică, 1985, 340 p. (în colaborare cu Corneliu Dinu).

Dintre lucrările publicate în periodice: *Mémoire sur la Carte téctonique de la Roumanie*, în „Anuarul Comitetului Geologic", XXXII, 1962 (în colaborare); *Studiul geologic al Peşanilor Centrali cu privire specială la Cretacicul superior*, în „Studii tehnice şi economice – Institutul de Geologie şi Geofizică", seria J, nr. 4, 1968; *Contribuții la orizontarea stratigrafică a depozitelor paleogene dintre văile Bistrița şi Suha Mică*, în „Analele Universității din Bucureşti", seria Geologie, 1970 (în colaborare); *Noi puncte de vedere asupra genezei şi dezvoltării văilor principale din Carpații Orientali*, în „Analele Universității din Bucureşti", Seria Geografie, 1973 (în colaborare).

Activitatea sa ştiinţifică este răsplătită, în 1962, cu Premiul „Grigore Cobălcescu" al Academiei R.P.R.[12]

Într-un jurnal contemporan (2012), găsim, între altele, date şi informații interesante despre refugiul profesorului Simon Pauliuc, născut în Bucovina, „om cu mintea ascuțită", „muncitor cât cuprinde, neobosit": „Azi trec pe la Fac. de Geologie şi dl prof. Simon Pauliuc îmi povesteşte de refugiul său. Fusese, la 16 ani, diacon la o biserică unde cumnatul lui era preot. Avea veleități muzicale, cunoştea notele, conducea corul. A învățat într-o şcoală improvizată, fostă casă a cuiva, de chirpici, cu patru lămpi de gaz, 50 de copii, iarna. Primul refugiu în martie '44, ajunge la Tr. Măgurele; mama rămâne acolo, el pleacă înapoi, altfel era considerat sabotor. La 22 august, trece Prutul, are loc un bombardament, se pierde de soră-sa şi de cumnat, îl ajută un bogătaş cu caii speriați de bombe, apoi îl iau doi frați greci bogați. La Ianca, noaptea, le ajută pe gazde să sape un gropan sub vatra din tindă, îl ard, îl muruiesc cu pleavă, îl ard din nou şi toată noaptea cară saci, dimineața treaba era gata, vatra cu cărămizile la loc, deci un procedeu de pe vremea năvălirii tătarilor. Grecii erau singuri, bijutieri, în drum spre Rm. Sărat. Noaptea, în tren, i s-au furat ghetele, şi-a încropit nişte opinci, aşa a ajuns înapoi la Tr. Măgurele. S-a făcut învățător de clase primare şi în particular a terminat liceul, cu note foarte bune, aşa că a intrat la facultate fără examen de admitere, la Naturale, pe atunci. Din anul doi, l-a luat Ianovici pe lângă el. Niciodată nu a avut curaj să arate actul

[12] I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *op. cit*., II, 1983, p. 212–213; Emil Satco, *op. cit.*, II, 2004, p. 184.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

său de la şcoala de diacon, dar are acel act oficial. Maică-sa era dinspre Herța, făcuse primele două clase în limba germană”[13].

Pavelescu, *Lazăr*. Născut la 25 septembrie 1915, în localitatea Horecea Mănăstirii, districtul Cernăuți. Urmează cursurile şcolii primare în localitatea natală, apoi Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți. Licențiat al Facultății de Ştiințe a Universității din Cernăuți (1940). Doctoratul în ştiințe naturale, specialitatea petrografie (1940).

Refugiat în 1940, stabilit la Bucureşti.

Geolog la Institutul de Geologie (1942–1960), director ştiințific al Institutului (1960–1964). Carieră pedagogică la Universitatea Bucureşti: asistent (1945–1948), şef de lucrări (1948–1956), conferențiar (1956–1964), prof. univ. (1964–1979), docent (1965), precum şi la Institutul de Petrol, Gaze şi Geologie (1960–1964), expert tehnic la Întreprinderea de Metale Rare (1964–1980) şi Biroul de Expertiză şi Consulting al Universității din Bucureşti (din 1980). Prorector la Institutul de Petrol, Gaze şi Geologie (1972–1974). Membru al Societății Române de geologie şi al Consiliului Superior al Geologiei. Conducător de doctorate în mineralogie şi petrografie.

[13] Ion Lazu, *Lamentațiile uitucului*, Bucureşti, Editura EuroPress Group, 2012. Cartea este un e-Book, se află în format digital la adresa *https://books.google.ro/books?isbn=606668082X* (accesat: 30 martie 2018). Geologul Ion Lazu este refugiat din Basarabia. Născut la 6 ianuarie 1940, în localitatea Ciubarciu, din județul Tighina, în familia lui Grigore Lazu şi a Verei, născută Ciobanu, proprietari agricoli şi mici negustori. Mama sa se înrudeşte cu Ştefan Ciobanu, profesor de istorie a literaturii române vechi, director al Liceului „Al. Russo” din Chişinău, unul dintre artizanii unirii Basarabiei cu România (27 martie 1918). În martie 1944, familia sa se refugiază în țară, stabilindu-se în comuna Cireaşov, județul Olt. Aici, urmează cursurile şcolii primare, iar clasele secundare la Şcoala „Ionaşcu” din Slatina. Îşi continuă studiile la Liceul „Radu Greceanu” din Slatina, al cărui absolvent este în promoția din 1956. În perioada 1956–1961, urmează cursurile Facultății de Geologie-Geografie de la Universitatea Bucureşti. După absolvire, lucrează ca geolog-prospector la o întreprindere de profil din Bucureşti, de unde iese la pensie în 1999, după o activitate neîntreruptă de 38 de ani, în timpul căreia a muncit în toate regiunile țării. Debut cu poezie în revista „Ateneu” (decembrie 1964), după care publică versuri şi proză scurtă. Participă la expoziții de artă fotografică în diferite oraşe din România şi în Luxemburg, traduce din limbile franceză şi spaniolă. După 1990, Ion Lazu publică cronici, eseuri, evocări, interviuri şi memorialistică. Este membru al USR. Dintre volumele sale de proză: *Ningea în ochii ei albaştri*, schițe şi povestiri (1970); *Despre vii numai bine*, roman (1971); *Blana de viezure*, povestiri (1979); *Rămăşagul*, roman (1982); *Curtea interioară*, roman (1983); *Capcana de piatră*, roman (1987; ediție definitivă, 2013); *Veneticii*, roman, (2002; ediții definitive, 2009, 2014); *Veneticii*, *Ruptura*, roman (2004; ediție definitivă, 2013); *Sălbaticul*, roman, (2005); *Scene din viața literară*, fragmente de jurnal (2007); *Himera literaturii pe vremea terorii şi după aceea*, (2007, în colaborare cu Ion Murgeanu); *Tinerețea pe sfârşite. Rămăşagul*, proză scurtă (2012); *Odiseea plăcilor memoriale* (2012; ediție definitivă, 2016); *Vreme închisă. Jurnal*, *1979–1989* (2012); *Calendarul scriitorilor români*, *I–II*, *(2014*; ediție definitivă, 2015); *Prieteni prin cărți* (2015); *Ecografia fantasmei. Jurnale*, *I*, *(2016)*; *Omul bun are timp pentru toate. Jurnale*, *II*, *(2016)*. Versuri: *Muzeul poetului*, elegii (1981); *Poemul de dimineață*, elegii, (1996); *Cuvinte lângă zid*, elegii, (1999); *101 poeme* (2011); *Eu scriu la lumina mâinii mele* (2012). Vezi: *https://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Lazu* (accesat: 30 martie 2018).

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Colaborator la periodicele: „Analele Comitetului Geologic", „Analele Academiei R.P.R./R.S.R.", „Dări de seamă. Comitetul Geologic", „Academia R.P.R. Buletin ştiinţific", „Academia R.P.R. Studii şi cercetări", „Buletin geologic", „Buletinul Institutului de Petrol, Gaze şi Geologie", „Studii şi cercetări de geologie, geofizică şi geografie",„Revue Roumaine de géologie, géophysique et géografie" (toate de la Bucureşti). Renumit specialist în domeniul mineralogiei şi petrografiei, laureat al Premiului de Stat, geologul Lazăr Pavelescu se remarcă prin studiile sale de mineralogie, petrografie şi metalogenie, precum şi prin cercetările întreprinse asupra şisturilor cristalofiliene şi a rocilor granitoide din Carpaţii Meridionali.

Dintre lucrările publicate în volum: *Petrografia rocilor sedimentare*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1965; *Mineralogia descriptivă*, I–VI, Bucureşti, I.P.G.G., 1971; *Petrogeneza rocilor magmatice*, ediţia a II-a, Bucureşti, I.P.G.G., 1973; *Petrografia rocilor eruptive şi metamorfice*, ediţia a III-a, Universitatea din Bucureşti, 1976; *Petrografia rocilor magmatice şi metamorfice*, Bucureşti, Editura Tehnică, 1980; *Mineralogia şi geologia substanţelor radioactive*, 1985 (în colaborare cu Iulian Ene). Începând din 1952, publică numeroase studii şi articole ştiinţifice în periodicele de profil din ţară (Bucureşti) şi de peste hotare (Varşovia, Sofia, Belgrad, Otawa, Bratislava, Berlin).

Prof. univ. dr. Lazăr Pavelescu se stinge din viaţă în 7 iulie 2002, la Bucureşti[14].

Percek, *Arcadie.* Născut la 8 februarie 1923, în localitatea Crasna-Putnei, judeţul Storojineţ. Urmează cursurile şcolii primare la Crasna, iar cele secundaree la Liceul „Regele Ferdinand I" din Storojineţ (primele şase clase) şi la Liceul „A. T. Laurian" din Botoşani (ultimele două clase). Susţine bacalaureatul la Liceul Internat din Iaşi.

Refugiat în vara anului 1940, împreună cu familia, la Bucureşti.

Studii superioare la Facultatea de Medicină din Bucureşti (1942–1948).

După absolvirea facultăţii, la solicitarea sa, Ministerul Sănătăţii îi aprobă să lucreze în campania antimalarie din judeţul Covurlui, condusă de savantul Mihail Ciucă. Ulterior, este numit responsabil cu acţiunea antimalarie în judeţul Brăila, îndeplinind aici funcţia de şef al Staţiunii de profil. În 1949, îşi susţine doctoratul la Universitatea Bucureşti, cu teza *Contribuţiuni la eradicarea malariei în judeţul Brăila*. Tot în 1949, urmează cursuri de specializare cu durata de un an, în radiologie şi în oncologie. Angajat ca cercetător la Institutul Oncologic din Bucureşti. În 1955, este operator la Clinica de Radiologie de la Spitalul „Dr. Davilla", apoi asistent universitar (1957), şef de lucrări (1969) la Clinica de Radiologie de la Spitalul „Cantacuzino". Medic primar (1959), medic primar gr. II (1976). Studii la Facultatea de Psihologie din Bucureşti (1966–1970). Arcadie Percek se afirmă ca „mare specialist" în radiologie şi oncologie, în psihologie şi sociologie medicală, fiind autor al unor lucrări ştiinţifice, peste 150, publicate în ţară şi peste hotare. Lector universitar, conferenţiar şi profesor universitar la Institutul de Medicină şi

[14] I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *op. cit*., II, 1983, p. 214–219; Emil Satco, *op. cit.*, II, 2004, p. 187–188.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Farmacie Bucureşti. Membru al Societății pentru Cultura şi Literatura Română în Bucovina (de la reactivarea acesteia, 1990).

Medicul Arcadie Percek se remarcă printr-o bogată activitate publicistică. De-a lungul anilor, colaborează la periodice de specialitate, de cultură medicală şi de popularizare ştiințifică: „Viața medicală', „Muncitorul sanitar", „Contemporanul", „Cronica", „Ateneu", „Amfiteatru", „Flacăra", „Magazin", „Expres Magazin", „Hyperion".

Dintre lucrările sale publicate în volum: *Metode audio-vizuale în medicină*, Bucureşti, Editura Medicală, 1968 (în colaborare cu Adrian Steclaci); *Manual de rediodiagnostic chimic*, Bucureşti, Editura Medicală, 1969 (în colaborare); *Accidente prin substanțe de contrast*, Bucureşti, Editura Medicală, 1978; *Radiologie practică*, Bucureşti, Editura Medicală, 1979; *Printre mari cărturari şi mari medici.* Convorbiri imaginare, Bucureşti, Editura Medicală, 1980, 390 p.; *Mundus medicamenti.* Dimensiunile psihologice, sociologice, culturale şi istorice ale medicamentului, Bucureşti, Editura Medicală, 1980; *Medicamentul*, *acest necunoscut*, Bucureşti, Editura Ceres, colecția „Caleidoscop", 1981; *Relaxarea*, Bucureşti, Editura Ceres, Colecția „Caleidoscop", 1981; *Fumatul sau sănătatea*, Bucureşti, Editura Medicală, 1983, 48 p.; *Medicina*, *încotro?*, Bucureşti, 1985; *Terapeutica naturistă*, Bucureşti, Editura Ceres, „Caleidoscop", 1987, 252 p.; *Substanțele de contrast organo-iodate*, Bucureşti, 1990 (în colaborare); *Universul complex al insomniei*, Bucureşti, 1991; *Universul complex al memoriei*, Bucureşti, Editura Ceres, Colecția „Caleidoscop", 1992, 246 p.; *Marea*, *izvor de sănătate*, Bucureşti, Editura Ceres, colecția „Caleidoscop", 1992, 156 p.; *Stresul şi relaxarea*, Bucureşti, Editura Teora, 1992; *Muntele*, *izvor de sănătate*, Bucureşti, Editura Ceres, colecția „Caleidoscop", 1993, 132 p.; *Sănătate înainte de toate*, Bucureşti, Editura 100+1 Gramar, colecția „Practic", 1994; *Lumea medicamentelor*, Bucureşti, Editura Teora, colecția „Medicina", 1996, 311 p.; *Trei bisturie care au revoluționat medicina*, Piatra-Neamț, 1997; *Anticariat ezoteric virtual – terapii naturiste. Maladii noi*, *maladii vechi*, Bucureşti, 1999.

„Ampla sa activitate publicistică" reuneşte, cu predilecție, eseuri „de inspirație bio-psiho-socio-medicală", evocări, interviuri. Dintre acestea: *Răul secolului în domeniul medicinii*, în „Contemporanul", 17 octombrie 1969; *Teoria minciunii pioase*, în „Contemporanul", 6 februarie 1970; *Frica chirurgiei sau chirurgia fricii?*, în „Contemporanul", 8 mai 1970; *Dialectica durerii*, în „Contemporanul", 4 decembrie 1972; *Medicul şi opinia publică*, în „Contemporanul", 15 ianuarie 1971; *Hemoragia cenuşie*, în „Contemporanul", 12 martie 1971; *Quo vadis medicina?*, în „Cronica", 27 noiembrie 1972; *Transmutația afectivă*, în „Muncitorul sanitar", 14 martie 1972; *Ritm şi catharsis*, în „Amfiteatru", nr. 5, 1972; *Dinamica inteligenței*, în „Contemporanul", 15 septembrie 1972; *Psiho-sociologia loisir-ului*, în „Contemporanul", 6 octombrie 1972; *Scepticismul în medicină*, în „Muncitorul sanitar", 20 iulie 1972; *De senectute*, în „Ateneu", nr. 7, 1972; *Medicul*, *alergător de cursă lungă*, în „Muncitorul sanitar", 15 februarie 1972; *Arta ca terapie*, în „Amfiteatru", nr. 11, 1972; *Orizonturi ale medicinii contemporane*, în „Flacăra", 27 ianuarie 1973;

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Logos şi tehnică în medicină, în „Viața medicală”, nr. 8, 1973; *Magie şi ştiință*, în „Viața medicală”, nr. 9, 1973; *Psihosociologia medicamentului*, în „Viața medicală”, nr. 12, 1973; *Medicina tridimensională*, în „Viața medicală”, nr. 16, 1974; *Blocajul afectiv*, în „Viața medicală”, nr. 2, 1974; *Tehnosfera în conflict cu biosfera*, în „Viața medicală”, nr. 1, 1974; *Oraşul şi civilizația*, în „Viața medicală”, nr. 6, 1974; *Nostalgia ca boală*, în „Viața medicală”, nr. 7, 1974; *Terra*, *un astru pe jumătate bolnav*, în „Viața medicală”, nr. 9, 1974; *Boală şi creativitate*, în „Viața medicală”, nr. 3, 1974; *De erroribus medicorum*, în „Viața medicală”, nr. 9, 1976; *Tripleta tragică*, în „Viața medicală”, nr. 6, 1976; *Ingeniozitatea în competiție*, în „Magazin”, XXV, nr. 1 222, 7 martie 1981, p. 5.

În cadrul *Centenarului „Eminescu*”, organizat de Ateneul „M. Eminescu” din Gălăneşti, județul Suceava, Gălăneşti-Putna, 15–16 iunie 1989, medicul Arcadie Percek susține comunicarea *Când a sosit taifunul*, *pescăruşii îşi luaseră deja zborul...* sau *Boală şi creativitate la Eminescu.* Studiul este tipărit, cu acelaşi titlu, în volumul *Eminescu: sens*, *timp şi devenire istorică*, II, volum îngrijit de Gh. Buzatu, Stela Cheptea şi I. Saizu, Iaşi, Universitatea „Al. I. Cuza”, colecția „Românii în istoria universală”, IV, 2, 1989, p. 391–410.

Medicul Arcadie Percek, originar din Bucovina, „mare specialist în radiologie şi oncologie” (Emil Satco, 2004), „o somitate în lumea medicală românească” (Laurențiu Dragomir, 2004), „specialist oncolog-radiolog”, „recunoscut atât în România, cât şi în lumea occidentală” (Venera E. Dumitrescu-Staia, 2005), se stinge din viață la 10 martie 2000 în Bucureşti[15].

„Doctorul Arcadie Percek – scrie dr. Venera E. Dumitrescu-Staia –, specialist oncolog-radiolog, dar şi un excelent medic generalist, profesor la Facultatea de medicină din Bucureşti, psiholog, umanist cultivat şi, nu în cele din urmă, modest, a trecut la Eternitate în anul 1998. [L-]am cunoscut şi [am] colaborat cu acest deosebit personaj din lumea medicală, recunoscut atât în România, cât şi în lumea occidentală, începând cu anul 1970 până în anul 1988, când am părăsit România. Omul, altruistul, sportivul a trecut în eternitate, retras în mijlocul familiei stricte, nedorind să necăjească pe nimeni, ascunzându-şi chiar maladia care-l rodea, dar [de] care era conştient. Personal, am pierdut un prieten, un mentor, un adevărat medic, care nu a încălcat niciodată *Jurământul lui Hypocrate*”. Medicul Venera E. Dumitrescu-Staia, valorifică aici corespondența cu prof. univ. dr. Arcadie Percek din 10 ianuarie 1989, reproducând un fragment din scrisoarea acestuia: „Din cauza

[15] I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *op. cit*., II, 1983, p. 220–221; Emil Satco, *op. cit.*, II, 2004, p. 202–204; Laurențiu Dragomir, *Crasna*, *un colț de eternitate românească din Bucovina. Monografie etnografică şi istorică*, cu o *Prezentare. Coordonatele istorice şi legendare ale comunei Crasna* de Grigore C. Bostan, m. o. al Academiei Române, Bucureşti, Editura Coralia, 2004, p. 196. (În medalionul de câteva rânduri, pe care autorul îl include în cap. 15, *Personalități*, p. 187–202, se află, pe lângă puținele informații referitoare la refugiu şi la cele peste 20 de lucrări ale medicului, aflate la Biblioteca Academiei Române, publicate în perioada 1967–1995, şi o fotografie a acestuia, p. 201); Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura şi Literatura Română în Bucovina (1862–2012). La 150 de ani*, volumul II, *Voluntariat bucovinean*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2013, p. 433.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

scrisului meu şi a obligaţiilor spitaliceşti şi didactice – mărturiseşte Arcadie Percek – mă lupt zi de zi şi corp la corp cu această lighioană, care este Timpul, pe care vreau să o omor, dar care, cu siguranţă, va ajunge ca ea să mă omoare înainte [...]. Puţinele mele rânduri le prelungesc cu acele mai multe din cele cinci articole pe care vi le trimit alăturat şi care vă vor aduce aminte de buna noastră colaborare de pe vremuri [...]. În dosarul pe care vi l-am trimis, aveţi revista «Hyperion», una din cele cinci sau şase reviste în care am rubrică săptămânal". Dintre articolele trimise, sunt menţionate trei: *Când a sosit taifunul...*, studiu reprezentând „o încercare de a aborda felul cum boala lui Eminescu se reflectă în opera sa", studiu comunicat la Simpozionul Naţional din 15–16 iunie 1989, consacrat Centenarului morţii poetului Mihai Eminescu; *Decalogul pentru prevenirea ruginii*, pe care „l-am elaborat – precizează medicul Arcadie Percek – atât ca medic, cât şi ca psiholog, cu acte în regulă" şi care „s-a bucurat de mare succes aici, în ţară"; *Despre un humuleştean ce-a rămas peste Ocean*, articol închinat medicului Virgil Necula, rămas în Occident, în 1972, şi ajuns profesor renumit („mare profesor mare') la Universitatea Columbia din New York.

„I-am văzut, în 1992 – adaugă dr. Venera E. Dumitrescu-Staia –, imensa bibliotecă personală, bogată în cărţi de mare valoare, atât profesionale şi, nu în ultimul rând, de cultură universală [a profesorului], despre care se spunea că este posesorul celei mai impresionante biblioteci personale din România. [...] Omul care cunoştea tot sau aproape [tot] era o adevărată enciclopedie şi gândiţi-vă că pe atunci nu exista ordinatorul". Din mărturisirea doamnei Venera E. Dumitrescu-Staia ar mai trebui reţinut, poate, încă un amănunt, necesar pentru înţelegerea unei epoci apuse, a unor mentalităţi. Unele ziare româneşti din Canada i-au refuzat materialele trimise din ţară, motivând că acestea „nu fac obiectul publicaţiilor româneşti" din exil[16].

Redacţia periodicului „Magazin", la care medicul Arcadie Percek avea rubrică permanentă, scrie despre el, între altele, în 19 iunie 2000: „Era mai mult decât o prezenţă. Era o persistenţă la revista «Magazin». Un om extraordinar care reuşea să-ţi dăruiască un strop de linişte sufletească atunci când venea în redacţie pentru a-şi aduce articolul săptămânal. [...] În ultimul lui interviu, publicat chiar în revista «Magazin» pe 25 noiembrie 1999, fără ca noi să bănuim măcar o clipă că boala smulgea din el hălci de viaţă, domnul Arcadie Percek, cel care a ajutat generaţii de oameni aflaţi în suferinţă, spunea că ar dori să se identifice cu Don Quijote, dar se

[16] Venera E. Dumitrescu-Staia, *Om şi doctor*, 18 iulie 2005. Vezi https://acum.tv/articol/3365/ (accesat: 31 martie 2018). Anul morţii doctorului Arcadie Percek, pe care îl menţionează doamna Dumitrescu-Staia, 1998, este greşit. Cum greşit este şi cel pe care îl găsim în materialul postat pe facebook, *Prof. dr. Arcadie Percek (1923–1998). In memoriam.* Vezi https://ro-ro.facebook.com/ArcadiePercek/ (accesat: 31 martie, 2 aprilie 2018). Evocarea de aici reuneşte materiale diverse: note, însemnări, amintiri, comentarii, facsimile după cărţi cu dedicaţia profesorului Percek, fotografii, postate de către persoane din generaţii diferite de la Spitalul Clinic „Dr. I. Cantacuzino" din Bucureşti, dar şi din afara acestuia. Evocarea este realizată pe marginea unei manifestări ştiinţifice: Zilele Spitalului Clinic „Dr. Ion Cantacuzino", 16–17 februarie 2017. Postările cu referire la medicul Arcadie Percek acoperă, însă, o perioadă mai largă: 3 iulie 2012–21 decembrie 2017.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

teme că realitatea este un fel de Sancho Panza. Țin minte că m-a tulburat această metaforă venită din partea unui medic care a privit atâția oameni în ochi şi-n atâtea suflete. [...] «Drumul pe care merge medicina, de a adăuga ani vieții, nu este cel mai bun, adică de a-l face pe om să trăiască o sută de ani. Drumul cel bun este să adauge viața anilor. Moartea trebuie umanizată» spunea el"[17].

Dintre aprecierile contemporanilor mai reținem un fragment dintr-un articol semnat de medicul generalist Ştefan Stângaciu pe blogul *Cărticica practică*, subintitulat *Interviuri cu medici şi terapeuți*: „O influență foarte mare asupra mea a avut-o doctorul Arcadie Percek, care, înainte de revoluție, scria articole de medicină naturistă în revista «Magazin», singura sursă de medicină naturistă din acea perioadă. L-am avut întâmplător asistent la radiologie şi l-am întrebat cum reuşeşte să scrie acele articole extraordinare. Mi-a răspuns: «Domnule coleg, foarte simplu, eu cunosc patru limbi străine şi în fiecare joi merg la Biblioteca Americană, iau reviste din toată lumea, caut cele mai interesante articole, le traduc, le editez şi aşa ies articolele»"[18].

Popovici, *Radu.* Născut la 9 martie 1902, în localitatea Stăneştii de Jos, districtul Siret, într-o familie de intelectuali. Urmează cursurile liceale la Cernăuți (1913–1920), pe care le continuă la Universitatea din Cernăuți (1920–1925). Asistent universitar prof. univ. dr. Fritz Netolitzky (1924–1940). Îşi susține doctoratul, în 1935, la Universitatea din Cernăuți, cu teza *Pădurile paleo şi neolitice din nordul României.*

Refugiat în vara anului 1940 la Iaşi.

Aici, funcționează în cadrul Laboratorului de anatomie şi fiziologie vegetală de la Universitatea „Al. I. Cuza" (1940–1943). Ulterior, este subdirector la Biblioteca Universitară Sibiu, şef de lucrări la Muzeul de Istorie Naturală Sibiu şi profesor în învățământul secundar, predând fizica şi ştiințele naturale la mai multe şcoli din acest oraş (1952–1962). Radu Popovici este membru consultant în Comitetul ştiințific al Muzeului „Bruckenthal" din Sibiu (1966–1970).

Naturalistul Radu Popovici colaborează la periodicele: „Pharmazeuutische Monatshefte", „Buletinul Facultății de Ştiințe din Cernăuți", „Buletinul Grădinii Botanice din Cluj", „Arhiva pentru ştiințele farmaceutice", „Récherches et découvertes archéologiques en Roumaine", „Dacia".

Xilotomistul arheolog Radu Popovici întreprinde cercetări importante asupra semințelor de *Ruta graveolens* şi asupra lemnului fosilizat de la diferite specii lemnoase, stabilind aria ancestrală a unor plante de mare valoare economică. El este autorul unor studii privind ontogenia şi anatomia speciilor *Empleurum falcatum* şi *Dictamnus albus*, precum şi cu privire la unele unități taxonomice adunate în

[17] Confer Redacția „Magazin", *La revedere*, *domnule Arcadie Percek*, miercuri, 19 ianuarie 1999. Vezi www.revistamagazin.ro/content/view/781/21/ (accesat: 31 martie 2018). Nici ziua şi nici luna morții, trecute la această adresă, nu coincid cu datele din lucrările de referință din Bucovina – 10 martie 2000: Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, II, 2004, p. 202; Mircea Irimescu, *Voluntariat bucovinen. Membrii Societății pentru Cultură*, II, 2013, p. 433.

[18] Ştefan Stângaciu, *Trăieşte clipa în cumpătare*, 27 august 2014. Vezi *https://www.carticica.ro/carticica-practica/traieste-fiecare-clipa-in-cumpatare/* (accesat: 2, aprilie 2018)

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

jurul Sibiului şi la caracteristicile climatice ale paleoliticului şi neoliticului de pe teritoriul ţării noastre. „Înzestrat cu bogate cunoştinţe biologice, muzeologice şi bibliografice, dublate de corectitudinea, perseverenţa şi talentul său organizatoric – subliniază profesorul George Istrate, în 1998 –, [prof. dr. Radu Popovici, refugiat din Bucovina ocupată] a constituit pentru elevii, studenţii, colegii şi cunoscuţii săi un exemplu viu de muncă, stăruinţă şi realizări profesionale" (p. 77).

Naturalistul Radu Popovici se stinge din viaţă la 25 august 1970, în Bucureşti[19].

Prelici, *Orest*. Născut la 23 august 1886, în localitatea Cupca, în familia preotului ortodox Epaminonda Prelici şi a Victoriei, născută Gribovschi. Este fratele mai mic al consilierului agronom Temistocle Prelici, născut în 1882, când tatăl său era diacon în Cupca, animator cultural în viaţa satelor româneşti de lângă Cernăuţi prin conferinţe pe tema creşterii animalelor, susţinute sub patronajul Societăţii pentru Cultura şi Literatura Română în Bucovina, decedat în 1938 şi înmormântat la Cernăuţi. Orest Prelici urmează cursurile şcolii primare în satul natal, iar studiile medii la Liceul nr. 3 din Cernăuţi, devenit după 1918 Liceul „Aron Pumnul". După absolvirea liceului, se înscrie la Hochschule für Bodenkultur, Şcoala Superioară de Agronomie, din Viena, din care se retrage, după câţiva ani, pe motive de sănătate. Este scutit de stagiul militar, din cauza cataractei de la ochi. Din această perioadă a studiilor la Viena se păstrează o frumoasă fotografie (1912). Căsătorit cu învăţătoarea Ecaterina Ştefanovici, originară din Suceava.

În perioada 1919–1920, funcţionează ca agronom la Camera Agricolă a judeţului Storojineţ, participând la aplicarea Reformei agrare. După 1920, este director la Banca „Producătorul Agricol" din Storojineţ, apoi director la Casa de Asigurări Sociale din Cernăuţi.

Refugiat, în 1940, la Bacău.

În 1941, se reîntoarce, împreună cu familia, la Cernăuţi.

Refugiat în primăvara anului 1944 la Deva, unde se stabileşte cu domiciliul după război. Aici iese la pensie. Se stinge din viaţă în 1975, fiind înmormântat în Cimitirul Orăşenesc Deva, împreună cu soţia sa, care decedează în acelaşi an. Tradiţia bucovineană a familiei este continuată prin fiul lor, Epaminonda-Tudor Prelici, căsătorit cu Adela Ilcovici din Cernăuţi. Fiul acestora, Viorel, ajunge conferenţiar la Universitatea din Timişoara şi decan al Facultăţii Particulare de Psihologie din oraşul de pe Bega[20].

Ţugui, *Teodor*. Născut la 22 mai mai 1926, în cătunul Parişte, din comuna Cupca, judeţul Storojineţ, în familia lui Simion Ţugui al lui Costan al Patacuţei, şi al Veronicăi, născută Alerguş, ţărani înstăriţi. Urmează cursurile şcolii primare în Cupca (1933–1940).

[19] Emilian Ţopa, *Profesor dr. Radu Popovici*, în „Natura", anul XXIII, nr. 2, 1971, p. 90; Emilian Ţopa, Constantin Toma, *Radu Popvici (1902–1970)*, în „Analele ştiinţifice ale Universităţii din Iaşi", anul XVII, nr. 1, 1971, p. 233–235; I. Pînzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu, *op. cit*., II, 1983, p. 229–230; George Istrate, *Profesor dr. Radu Popovici (9.III.1902 – 25.VIII.1970)*, în Petru Bejinariu, George Istrate, *Biologi de seamă din Bucovina*, II, Iaşi, Editura Bucovina, 1998, p. 76–79; Emil Satco, *op. cit.*, II, 2004, p. 251.

[20] Petru Ciobanu, Vasile Slănină, Reveca Prelipcean, *op. cit.*, p. 450–451. Aici şi fotografia sa, executată la Viena în 1912 (p. 451).

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

În 1940, rămâne împreună cu familia sa sub ocupația sovietică. În 1941, la îndemnul directorului şcolar Orest Ungureanu şi al preotului Vasile Tcaciuc, se înscrie la Şcoala Normală de Băieți din Cernăuți, pe care o frecventează până în iarna anului 1943, când întrerupe cursurile din lipsa mijloacelor de întreținere (tatăl său este concentrat, iar fratele Vasile, elev la Şcoala de Brigadieri Silvici din Rădăuți) şi pentru a o ajuta pe mama sa, bolnavă, la lucrările din gospodărie.

În 1943–1944, face premilitărie în sat, iar în martie 1944 se evacuează, în coloană, împreună cu tineretul comunei, parcurgând pe jos drumul până la Gustavăț, județul Olt. Considerat cetățean sovietic, este urmărit de autoritățile române şi de sovietici, pentru repatriere forțată în U.R.S.S., fiind obligat să treacă prin multe peripeții timp de mai mulți ani (1944–1949).

În toamna anului 1944 este numit învățător la Frătăuți. După numai zece zile este transferat ca director la Şcoala primară din Țibeni, ca să i se piardă urma. După închiderea acesteia, din cauza epidemiei de tifos exantematic, este transferat la Şcoala primară din Milişăuți, apoi la Bădeuți. Aici se îmbolnăveşte de tifos, este internat în spital şi, aflat în comă, este dus la morgă şi declarat decedat. Cu această ocazie, îi este anulat şi buletinul de identitate, obținut cu multă greutate la Primăria Rădăuți. În 1945, lucrează un timp ca muncitor zilier la Ocolul Silvic Frasin, unde fratele său Vasile fusese numit brigadier. După mutarea fratelui la Ocolul Silvic Cârlibaba, Teodor Țugui ocupă un post de învățător la Rădăuți. Pentru a scăpa de hărțuirea autorităților administrative şi de repatriere, solicită în acelaşi an mutarea în satul Sandra din județul Timiş-Torontal. De aici, este mutat la Biled, unde funcționează ca învățător în perioada 1945–1948.

În 1948, Teodor Țugui este încorporat în Regimentul 10 Grăniceri Oradea. După perioada de instrucție, este trimis la Şcoala de subofițeri pentru şefi de pichet de la Regimentul 1 Bucureşti. După absolvirea şcolii, la 6 martie 1949, este selectat pentru Şcoala de ofițeri a Ministerului de Interne din Radna, județul Arad, al cărei absolvent devine la 23 august 1950, cu gradul de locotenent. Ulterior este repartizat, la cerere, la Comandamentul Pompierilor, care îl trimite la Ploieşti pentru o specializare, cu durata de şase luni, în domeniul petrolului şi chimiei. După absolvirea cursului de perfecționare, Teodor Țugui este promovat comandant al Secției de Pompieri Drăgăşani, apoi al Companiei Râmnicu Vâlcea. În perioada 1951–1953, funcționează la Centrul de Instrucție Corabia, apoi la Secția de Pompieri Huedin. În 1953, este numit comandant al Secției de pompieri Cluj, iar în 1954, şef al Inspecției regionale de Prevenire şi Stingere a Incendiilor. În această calitate, funcționează aici până în 1982, când iese la pensie cu gradul de colonel. „Pentru vrednicia sa”, este decorat cu opt medalii şi distincții, între care Meritul Militar cl. III–I, Medalia pentru „Paza contra incendiilor”, Medalia jubiliară a „Aniversării Forțelor Armate”, Ordinul Militar cl. III–I şi Ordinul „Servicii deosebite pentru apărarea patriei”.

Concomitent cu activitatea militară propriu-zisă, Teodor Țugui îşi completează studiile civile: susține examenele de diferență pentru liceu, obține bacalaureatul (1961), urmează cursurile Facultății de Construcții din cadrul Institutului Politehnic Cluj (1961–1963), pe care însă nu le termină, fiind „suspectat de carierism”.

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)

Căsătorit cu Cecilia Pipoş, absolventă a Liceului Comercial. Fiica lor, Teodora este absolventă a Academiei Muzicale din Cluj, ajungând profesoară de pian.

Colonelul în retragere Teodor Țugui, originar din Bucovina ocupată, se stinge din viață prematur, în urma unui infarct de miocard, la 25 decembrie 1995, fiind înmormântat în Cimitirul Municipal din Cluj-Napoca[21].

Zegrea, *Mihai.* Născut la 13 aprilie 1915, în Cupca, districtul Storojineț, în familia lui Florea Zegrea-Tălălău, învățător, şi a Emiliei, născută Weigel într-o familie de austrieci, stabiliți aici în 1905. Bunicul său dinspre mamă, Francisc Weigel, era administrator pe moşia lui Isidor Hupka, iar tatăl său era fiul preotului Miron Zegrea din satul învecinat Prisăcăreni, stabilit în Cupca în 1914. Mobilizat în armata austro-ungară, acesta este trimis să lupte pe frontul din Italia, unde este rănit în câteva rânduri. Se întoarce acasă cu gradul de sublocotenent şi distins cu mai multe decorații, funcționează o vreme, după Marele Război, ca învățător în Cupca (1918–1924).

Mihai Zegrea urmează cursurile Şcolii primare din Cupca (1923–1926), pe care le continuă la Liceul „Regele Ferdinand I" din Storojineț (1926–1933), unde se mută acum şi familia sa. Alături de fratele său Constantin şi de sora sa Maria, Mihai primeşte „o educație desăvârşită din partea părinților care au ştiut să îmbine exigențele față de învățătură cu jocul şi distracția decentă". După absolvirea liceului, Mihai Zegrea urmează cursurile Facultății de Drept din cadrul Universității din Cernăuți (1933–1938).

Refugiat în vara anului 1940.

Îşi face stagiul militar la Şcoala de Ofițeri de Rezervă Bacău, absolvind-o în 1941 cu gradul de sublocotenent. Devine ofițer activ în 1942 şi participă la operațiunile militare de pe Frontul de Est şi de Vest (1942–1945).

În perioada 1946–1948, este profesor la Liceul Militar „Ştefan cel Mare" din Cernăuți, refugiat în 1944 la Timişoara. În 1948, este mutat la Cercul Militar Timiş, iar în 1962 este numit comandant adjunct la Spitalul Militar din Timişoara, de unde iese la pensie, în 1975, cu gradul de colonel.

Căsătorit în 1948 cu Cecilia Zelinschi, originară din Cernăuți, funcționară la Banca Agricolă din Timişoara. Unicul lor fiu, Mihai Zegrea, ajunge arhitect în Timişoara.

Colonelul în retragere Mihai Zegrea, originar din Bucovina ocupată, se stinge din viață la 26 decembrie 1987, fiind înmormântat în Cimitirul Municipal din Timişoara[22].

[21] Petru Ciobanu, Vasile Slănină, Reveca Prelipcean, *op. cit.*, p. 452–454. Aici, şi fotografia sa din perioada când era maior.

[22] Petru Ciobanu, Vasile Slănină, Reveca Prelipcean, *op. cit.*, p. 454–455. Aici, articolul său biografic este ilustrat cu reproducerea după o fotografie ce ni-l înfățişează în ținuta militară de ceremonie, cu gradul de colonel şi pieptul încărcat de decorații (p. 455).

BDD-A32740 © 2018 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:58:36 UTC)